

— Νομίζω ἅγιε ἐφημέριε, ὅτι θὰ ἐξέλθω ἀρκετὰ καλῶς τῶν δοκιμασιῶν τούτων· μετὰ τὴν ἡμερουσίαν ἐργασίαν, ἐπανηρχοῦν τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ κατεγινόμεν ἡμέγα μέρος τῆς νυκτὸς καὶ πάσας τὰς Κυριακὰς νὰ σπουδάζω εἰς τὰ βιβλία, τὰ ὅποια ἡγόραζον μὲ τὰς μικρὰς μου οικονομίας. Τέλος, ἐρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω, ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἐξετάσετε, θέλετε εἶσθαι ὁ δικαστὴς μου, καὶ θὰ μὲ εἴπητε εὐλικρινῶς, ἂν δύναμαι νὰ ἐλπίσω τὴν ἐπιτυχίαν διπλώματος τοῦ ἀνωτέρου δαθμοῦ.

— Τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ! Πρὸς Θεοῦ! Εἶναι δυνατὸν νὰ διανοῇται τὸ τοιοῦτον!... Διὰ νὰ λάβῃς τὸ διπλῶμα τοῦτο, ἀπαιτεῖται ν' ἀποκριθῇς εἰς ὅλην τὴν ἀριθμητικὴν, νὰ γνωρίζῃς τὴν κοσμογραφίαν, ὀλίγην γεωμετρίαν, τὴν φωνητικὴν μουσικὴν καὶ μάλιστα νὰ παίξῃς καὶ ἐν ὄργανον. Νομίζω ὅτι δὲν ἔμαθες οὔτε κύμβαλον, οὔτε τὴν ἄρπαν.

— Ὅχι θεοαίω!... ἀλλ' ὁ νόμος, ἅγιε ἐφημέριε, ἀπαιτεῖ ἐξάπαντος τὸ κύμβαλον ἢ τὴν ἄρπαν;

— Ὅχι, ὁ νόμος λέγει ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις ἀρκετὰ καλῶς τὴν μουσικὴν διὰ νὰ παίξῃ ἐν ὄργανον. Τὰ ὄργανα τοῦτα συνήθως σπουδάζουν αἱ νέαι εἰς τὰ παρθενοτροφεῖα μας. Νομίζω μὲ βλα ταῦτα ὅτι θὰ εὐχαριστηθοῦν καὶ μὲ τὴν κιθάραν.

— Λοιπὸν, ἅγιε ἐφημέριε, ἐπειδὴ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ νὰ γνωρίζῃ τις μόνον τὴν μουσικὴν, χωρὶς νὰ ὀρίξῃ τὸ ὄργανον, εἴμαι ἥσυχος, ἐπειδὴ ἔμαθον, μόνον νὰ παίζω ὄργανόν τι.

— Καὶ ποῖον;

— Ἰδοὺ αὐτὸ!... ἡ νέα χωρική ἐξέβαλε τότε ἀπὸ τὸν κόλπον της, δὲν θὰ μαντεύσεις τί;... μικρὸν αὐλόν! Ὁ ἐφημέριος ἐνάγχασεν, αὐτὴ δὲ πολὺ ἐρυθρίασεν, ἀλλὰ φανταζομένη ὅτι ὁ σεβάσιμος ἐκκλησιαστικὸς ἐγέλα, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἤξευρε νὰ παίξῃ, ἔλαβεν αἴφνης τὴν ἀπόφασίν της, καὶ ἤρχισε νὰ παίξῃ τὸν αὐλὸν της, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐκπλήξῃ τὸν ἀκροατὴν.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν τάξιν τοῦ λαοῦ, ἐνόμισεν ὅτι μία κόρη, ἣτις ἔμαθε μόνον νὰ παίξῃ τόσον καλῶς αὐλὸν μάλιστα, δὲν ἦτον ἐκ τῶν συνηθῶν ἀτόμων. Ἐλαβε τὴν καλοσύνην νὰ τὴν ἐξετάσῃ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν μαθημάτων, καὶ ἐξεπλάγη ἰδὼν εἰς ποῖον σπάνιον βαθμὸν μαθήσεως ὑψώθη, διὰ μόνων τῶν προσπαθειῶν της, ἡ πτωχὴ αὐτὴ βράπτρια τῆς ἐξοχῆς. Τὴν ἐβεβαίωσε δὲ χωρὶς νὰ διατάξῃ, ὅτι ἐδύνατο, ἐν πλήρει πεποιθήσει, νὰ υποβληθῇ εἰς ἐξετάσεις. Τῇ ἐπέβαλε μόνον τὴν ἐποχρέωσιν νὰ μὴ παίξῃ τὴν αὐλὸν, διότι οὔτε οἱ ἐξετάζοντες, οὔτε ἄλλοι μαθηταὶ ἤθελον δυνηθῇ νὰ καταστείλῃσι τὴν φαιδρότητα, τὴν ὁποίαν ἐπόμενον ἦτον νὰ διεγείρῃ ἡ παράδοξος αὕτη δοκιμασία, καὶ αἱ ἐξετάσεις θὰ ἦτον ἀδύνατον νὰ λάβωσι πέρας.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐκυριεύθη ἐπίσης ὑπὸ θαυμασμοῦ ὡς ὁ ἐφημέριος, διὰ τὰς ποικίλας καὶ βαθεῖας γνώσεις τῆς νέας χωρικής, ἣτις ἔγεινε παραδεκτὴ παμψηφεί. Αὕτη διευθύνει σήμερον ἐν ἐκπεδευτικῷ κατὰστημα, δὲν θέλομεν εἰπεῖ εἰς ποῖον μέρος, ἀλλ' ἐγγυώμεθα τὸ ἀξιοπίστον τοῦ ἀνεκδότου ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἐφημερίου καὶ μιᾶς διευθυνητρίας παιδαγωγοῦ τοῦ

ἀνωτέρου βαθμοῦ, ἣτις γνωρίζει ἰδιαίτερος τὴν νέα μαθητρίαν τῆς φύσεως, τῆς ὁποίας ἐδιηγήθημεν τὴν ἐκπληκτικὴν μὲν, ἀλλ' ἀληθῆ ἱστορίαν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). Ε.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΟΥΡΑΓΚΟΤΑΓΚΟΣ.

Σπανίως καὶ εἰς αὐτὰ τὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας μουσεῖα τῆς φυσικῆς ἱστορίας εὐρίσκει τις τὸ μέγα τοῦτο εἶδος τῶν πηθήκων, τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Οὐραγκοτάγκου γνωσκόμενον, διὰ τὴν μεγίστην, ἴσως, δυσκολίαν. τῆς εἰς τὴν Εὐρώπην μετακομίσεώς του, ὅταν μάλιστα οὗτος εἶνε ἐφθός. Καὶ μολονότι ἐγράφησαν πολλὰ περὶ τῶν ἡθῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ εἶδους, ἐπιχειροῦμεν ὅμως καὶ ἡμεῖς νὰ δώσωμεν περὶ τούτου ἰδεάν τινα, ἐκθέτοντες τὰ περὶ τοῦ νέου τὴν ἡλικίαν ἐκείνου Οὐραγκοτάγκου, κομισθέντος εἰς Παρίσιους τὸν μαῖον τοῦ 1836.

Τὸ περίεργον αὐτὸ ζῶον, οὗ ἡ ἀρίστη ἀνγγ-

γέλθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ τοῦ Κ. Βλαυνίλλ, ἐτέθη εἰς καλύδιον κείμενον πλησίον τοῦ τῶν ἄλλων πιθήκων. Οἱ διευθύνται τοῦ Μουσείου τῆς φυσικῆς ἱστορίας τῶν Παρισίων, τὸν ἡγόρασαν 3,500 φράγ, ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Βανίγσιων. Ἐπαινοῦσι δὲ τὴν τιμωρίαν τοῦ πλοίαρχου τούτου, ὅστις ἀπέφυγε νὰ πωλῇ τὸν οὐραγοτάγκον του εἰς τοὺς φυσιολόγους, τοῦ Λονδίνου μὲ ἀντίτιμον 5000 φρ. ὅπερ τῷ προσέφερον, ἐν ᾧ καιρῷ ἐπρόσμενε τὴν ἀπάντησιν τῶν καθηγητῶν τοῦ Παρισίου μουσείου.

Ὁ πλοίαρχος οὗτος εὐρισκόμενος εἰς Σουμάτραν, ἐπῆγε μετὰ τινῶν θηρευτῶν πρὸς ζήτησιν ἐνὸς οὐραγοτάγκου. Οἱ θηρευταὶ ἀπήντησαν θῆλυ τι τοῦ εἶδους τούτου, φέρον τὸ μικρὸν του, νεώτατον ἔτι, καὶ τὴν ἡκολούθησαν μετὰ ζέσεως. Αὕτη κατέφυγεν ἐπὶ δένδρου, οὕτινος ὅλοι οἱ κλάδοι κατεβλήθησαν ὑπὸ τῶν θηρευτῶν, μέχρις οὗ, κατατμηθὲν τοῦτο πανταχόθεν, καὶ ἐν ᾧ τὸ ζῶον ἦν ἐτοιμον νὰ ῥιφθῇ ἐπὶ τινος γαιτονικῷ δένδρου. ἐκτυπήθη μὲ πέλεκυν, ὅστις τοῦ ἀφῆρεσε μίαν τῶν ἐμπροσθίων χειρῶν. Δράττουσα τότε διὰ τῆς μαινάσης αὐτῆς χειρὸς τὸ μικρὸν της, ἡ μήτηρ τοσοῦτον ἐξησθένησεν ἀπὸ τῆς αἱμοραγίας, ὥστε δὲν ἤδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τοῦ δένδρου, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀγρευτῶν. Μετεφέρθη οὕτω μετὰ τοῦ νέου οὐράγκου, ἀλλ' ἡ θηλεία ἐτελευτήσῃ πάραυτα ἐκ τῆς πληγῆς της.

Τὸ μικρὸν ἐπέζησεν· εἶχε σῶμα καθολοκληρίαν γυμνόν. Ἡ ἡλικία του ὑπελογίσθη ἑξ ἑβδομάδων, ὡς ἔγγιστα. Ἡ ὑπολόγησις αὕτη δὲν ἐφαίνεται ἐκπρώτης ὅσῃς ἀρκετὰ ἀκριβῆς, ἐάν κρινώμεν ἐκ τῶν τοιμῶν ὀδόντων του καὶ τῶν κυνοδόντων· μολοντοῦτο, εἶναι δυνατόν νὰ μὴν εἶναι σφαλερὰ, διότι ἡ ὀδοντοφύσις τοῦ οὐράγκου εἶναι πρῶτος καὶ ταχεῖα. Αἱ περικαλύπτουσαι τὸ σῶμά του, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τρίχες, ἀναπτύσσονται, πρῶτον ἐπὶ τῆς ῥάχως καὶ ἀκολούθως ἐπὶ τῆς κοιλίας. Τρέφεται κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπὸ ζυμῶν, ὅν δίδουσιν αὐτῇ, ὥσπερ εἰς παιδίον τι. ἐφαίνεται δὲ ἀδύνατος κατὰ πολλὰ καὶ εὐθής· ἀλλ' ἐν τούτοις ἔγεινεν ἐνεργητικώτατος καὶ εὐαίσθητότατος εἰς τὰς θωπείας.

Ἀφοῦ δὲ ἡγάπησε πολὺ τὸν Κ. Βανίγσιον, οἰκειώθη παρευθὺς οὐ μόνον μετὰ τοῦ ἐπιτηρητοῦ του, ἀλλ' ἀκόμῃ καὶ μετὰ τῶν τέκνων του καὶ μεθ' ὧν τῶν ὅσοι ἦσαν περίεργοι νὰ τὸν ἴδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον. Ὁ χαρακτήρ του ἦτο γλυκύς, ἐπαίξε σχεδὸν πάντοτε. Ποτὲ μὲν ἐπεκαλύπτετο μὲ ὑφάσματα ἢ μὲ τεμάχια παραπετάσματος, καὶ ἐκυλίστο κατὰ γῆς οὕτω περικαλυπτόμενος. Ἐνίοτε δὲ ἐκρεμάτο ἀπὸ τι σχοινίον καὶ αἰωροῦτο, διευθυνόμενος ἐνίοτε πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους, ὧν ἐλάμβανε τὴν χεῖρα ἢ ἔδρατε τὰ σκέλη. Ἐάν ἐτίθετο ἀπέναντι κυνὸς ἢ αἰλούρου, τὸν ἐλάμβανεν ἀπὸ τοῦ ποδός, τὸν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν ἐκούνει, ἔπειτα, ἀφίνων τὸ σχοινίον τῆς αἰώρας του, τὸν περιέκλειεν εἰς τὰ τέσσαρά του σκέλη καὶ ἐπεθύμει νὰ παίξῃ μετ' αὐτοῦ, θωπεύων αὐτὸν μὲ τὰ χονδροειδῆ χεῖρά του καὶ δάκνων αὐτὸν ἐλαφρῶς. Ὁ νέος Οὐραγοτάγκος φαίνεται μονονοῦτο φοβηλὸς ἐλέπων μέγαν τινα κύων, καὶ ἔρχετο νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν ὑπεράσπασιν τοῦ ἐπιτηρητοῦ του. Ὅταν δὲ εἶναι εἰς ἄκρον θορυβώδης, τὸν τιμωροῦσι ῥαπίζοντες καὶ μαστιγοῦντες αὐτὸν διὰ τοῦ σχοινίου, κατὰ τὰ μαθήματα τοῦ Κ. Βανίγσιον· ἀλλ' ἔγεινεν ἐ-

πειτα ἀρκετὰ εὐάγωγος εἰς τὴν φωνὴν τοῦ φύλακός του, ὅστις σπανίως κατέφευγε τότε εἰς τὸ μέσον τῆς τιμωρίας.

Ἦγάπα τοσοῦτον τὴν συντροφίαν, ὥστ' ἐθύμονεν, ἐὰν ἀφίνετο μόνος. Ἐθραυεν ἢ ἐξέσχιζε, κατὰ τὴν διάρκειαν ταύτην τοῦ θυμοῦ του, πᾶν δ, τι τῷ ἐκόμζον, ὅθεν ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ στολίζωσι μὲ σιδηρὰ πλέγματα τὰ παράθυρα, ὧν εἶχε θραύσει τὰ ὑελώματα. ἢ νὰ μὴ τὸν ἀφίνωσι μόνον. Ὁ ἐπιτηρητὴς του τῷ ἐσυγχώρει νὰ ἔρχεται μέχρι τοῦ οἰκήματός του, καὶ ἐνταῦθα πρὸ πάντων ἦτο τὰ μάλιστα εὐχαριστημένος. Ἐρέφα τὸ ῥόφημά του μὲ κοχλιάριον, ἔπινε μὲ ποτήριον, καὶ ἐδεικνυε τὴν μεγαλητέραν συγκρατάσασιν πρὸς τὰ παιδιά, εἰς ᾧ ὑπεχώρη πάντοτε. Ἦγάπα πολὺ τὰ κεράσια, τὰ πορτοκάλια καὶ ἦτον ἀδιάφορος διὰ τὰ παξιμάδια καὶ τὸν ἄρτον.

Η. Η.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΧΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ

Παρά τοῖς ἀρχαίοις.

Ἡ δάφνη, καλουμένη παρὰ τῶν Λατίνων, *Laurum*, ἦτον ἐν μεγίστῃ τιμῇ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἵτινες τὴν μετεχειρίζοντο πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀνδρείας, τῶν ὁποίων ἦτο σύμβουλον. Οἱ μάντιες μετεχειρίζοντο τὰ φύλλα της εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ῥίπτοντες αὐτὰ εἰς τὸ πῦρ, καὶ προμαντεύοντες, ἐκ τοῦ κρότου τὸν ὁποῖον ἤθελον κάμει, τοὺς αἰσίους ἢ ἀπαισίους οἰωνοὺς· παραδειγματος χάριν, ἐπεθύμουν εὐτυχὴ ἐκδασιν τῶν δνειρῶν; ἤρκει νὰ θέσωσιν ὀλίγα φύλλα δάφνης ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης των· ἐπεθύμει τις νὰ θέσῃ τὴν οἰκίαν του ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ τινος, ἤρκει νὰ φυτεύσῃ δάφνην πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του.

Πρὸς τοῦτοις, τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων τῆς δάφνης, ἐνομιζέτο, ὡς ἀλάνθασον εἰδικὸν φάρμακον, πρὸς ἀποδιώξιν τῶν μυῶν κατὰ τὸ θέρος ἀπὸ τὰς πεδιάδας, καὶ λιβάδια, ὡς ἐνοχλοῦσιν δῆθεν τοὺς βόας. Καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῶν φύλλων τῆς δάφνης κατεσκευάζοντο ἐξαίρετα φάρμακα, ἐσυνείθειζον ἔνεκα τούτου, νὰ στεφανώνουν μὲ δάφνην, τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μετεχειρίζοντο δὲ τὸν προετοιμασμένον χυμὸν της, ὡς σωτήριον ἀντιφάρμακον τῆς ἐπιληψίας, καὶ διαφόρων ἄλλων ἀσθενειῶν.

Ὁ Ἰουβενάλης λέγει, ὅτι ὅταν εὐτυχὲς τι συμβᾶν συνέβαινεν εἰς τινα, ἐστόλιζε μὲ δάφνην τὰς θύρας τῆς οἰκίας του, εἰς σημεῖον χαρᾶς. Ἰδίως ὅμως ἦτον ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, κατὰ συνέπειαν τῆς τότε ἐπικρατούσας ἰδέας, ὅτι ὁ θεὸς οὗτος μετέδιδε τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς καὶ τῆς ἐνθουσιώδους ποιητικῆς.

Ὁ Πλουτάρχης ἀναφέρει, ὅτι ἐγνώρισεν ἰσρέα τινα τοῦ Ἀπόλλωνος ὀνομαζόμενον Δάφνην, καὶ ὅστις ἦτο πάντοτε στεφανωμένος μὲ αὐτήν. Πρὸς τοῦτοις στέφανος δάφνης ἦτο τὸ βραβεῖον τῶν εἰς τὰ Πύθια νικῶντων, καὶ μάλιστα τῶν διασώζων ποιητῶν καὶ ῥητόρων. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει, ὅτι ὁ Κικέρων ἦτον ἄξιος εὐγενεστέρως Δάφνης, παρὰ οἱ στρατηγοὶ διὰ τὰς κατακτήσεις των.